

бри поминъка или да го направи по-угоденъ и по-лесенъ, той все работи.

Ные, колко-то ны има по свѣта, не можемъ да създадемъ и да направимъ изново нито колко-то на влакно нѣчто; а что чини чловѣкъ, кога е така работа-та? Чловѣкъ само прѣработва, готви и прави сгодны за потребеніе нѣчта-та, кои-то ни дава естество-то за поминъкъ.

Орачь-тъ на примѣръ не прави жито, градинарь-тъ не може да напрази лукъ и другъ зеленчюгъ; а тии оръѣтъ, копаѣтъ, сѣѣтъ, садятъ, плѣвятъ та така спомагать за да порасте и узрѣе жито и зеленчюгъ.

Пастырь-тъ не създава ни овце, ни козы, ни говѣда; а само гы пасе, котка и лъсти имъ та така спомага за да порастѣтъ и уцѣлѣѣтъ какво-то да имъ зима вълнѣ-тъ, млѣко-то, мясо-то и кожи-ты.

Орачь-тъ и пастырь-тъ принасятъ голѣмъ облагъ на хора-та; нѣ не е по-малка облага-та и отъ воденичяра, кой-то меле жито та прави брашно: потребенъ е и хлѣбарь-тъ, кой-то меси и пече хлѣбъ. Така сѣщо е потребенъ и полезенъ мясарь-тъ, кой-то коли добытъкъ та продава мясо; полезенъ е и щавачь-тъ, кой-то изработва суровы-ты кожи; полезенъ е и обущарь-тъ, кой-то отъ кожи ни шіе обуща и пр.

Ные не быхмы знаяли что да чинимъ съ житото, ако да ся не знаяше какъ ся меле то на воденицѣ, или за да бы ся смѣло другояче щяше трѣбува да губимъ много врѣмя, кое-то по-износно можяше ся уботрѣби за другъ работѣ; а и брашно-то не бы ни влазило въ работѣ, ако да не знаяхмы какъ да го месимъ та да печемъ хлѣбъ. А что бы ся чинило съ